

Sygn. akt III C 1275/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Alicja Przybylska
Protokolant:	Stażysta Dorota Słobodzian

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **P. Ł.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. Ł. na rzecz powódki (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 14.917,88 zł (czternaście tysięcy dziewięćset siedemnaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami:

a) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 14.619,75 zł (czternaście tysięcy sześćset dziewiętnaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

b) ustawowymi za opóźnienie od kwoty 100,53 zł (sto złotych pięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

c) ustawowymi za opóźnienie od kwoty 197,60 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 210,79 zł (dwieście dziesięć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1275/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 31 maja 2017 roku, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od P. Ł. kwoty 14.917,88 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 14.619,75 zł, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi odpowiednio od kwot 100,53 zł i 197,60 zł, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 19 kwietnia 2011 r. zawarła z pozwanym umowę kredytu nr (...). Począwszy od dnia 15 grudnia 2016 r. pozwany dopuszczał się zaległości w spłacie wymagalnych rat kredytu, co skutkowało wypowiedzeniem przez powódkę przedmiotowej umowy i postawieniem w stan wymagalności całej pozostałej do spłaty należności. Podkreśliła, że pismem z dnia 18 kwietnia 2017 r. bezskutecznie wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty dochodzonej należności, a następnie wobec braku spłaty, na podstawie art. 95 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe wystawiła wyciąg z ksiąg banku, wedle którego na dochodzone roszczenia składa się kwota 14.619,75 zł – tytułem należności głównej, kwota 100,53 zł – tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 18 kwietnia 2017 r. oraz kwota 197,60 zł – tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10 % za okres od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 30 maja 2017 r. (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wskazała, iż zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy jest uprawniona do naliczenia odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10 % w stosunku rocznym.

W dniu 12 czerwca 2016 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, a także o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia oryginału umowy stanowiącej podstawę roszczeń wobec pozwanego. Jednocześnie pełnomocnik pozwanego podniósł zarzuty braku legitymacji czynnej powódki, nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości, nieważności umowy kredytowej, a z ostrożności procesowej także zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że powódka nie wykazała, aby kiedykolwiek spełniła świadczenie na rzecz pozwanego, a przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg banku nie ma waloru dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Tym samym dokument ten, w ocenie pozwanego, nie dowodzi istnienia i wysokości zobowiązania w toku procesu, a strona powodowa nie przedłożyła dokumentów potwierdzających, że osoby które podpisały ten wyciąg były do tego umocowane. W dalszej treści uzasadnienia sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podkreślił, iż strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby umocowanie osoby podpisanej pod umową kredytu do działania w imieniu Banku. Nadto wskazano, iż wypowiedzenie umowy kredytu nie było skuteczne, bowiem nie zostało przesłane na adres zamieszkania pozwanego, a tym samym powódka nie przedstawiła dowodu potwierdzającego wymagalność roszczenia. Pełnomocnik pozwanego, z ostrożności procesowej, zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia. Podniósł, iż upłynął już określony w art. 118 k.c., trzyletni okres przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2018 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Zarządzeniem z dnia 12 czerwca 2018 roku pełnomocnik pozwanego zobowiązany został do wskazania, czy w związku z przedłożeniem przez stronę powodową kopii umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego z dnia 19 kwietnia 2011 roku, w dalszym ciągu podtrzymuje wniosek o zobowiązanie powódki do przedłożenia oryginału umowy, który zgłosił w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem uznania, iż wniosku tego nie podtrzymuje.

Pełnomocnik pozwanego nie odniósł się do w/w zobowiązania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 kwietnia 2011 r. P. Ł. (jako kredytobiorca) zawarł z (...) Bank spółką akcyjną w W. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). Do zawarcia umowy doszło w I Punkcie (...) Klienta w S., przy al. (...).

Bank na wniosek kredytobiorcy udzielił mu kredytu w kwocie 33.954,29 zł, z okresem spłaty do dnia 15 kwietnia 2019 r. Przeznaczeniem kredytu miała być spłata kredytów i innych udokumentowanych zobowiązań kredytowych

kredytobiorcy, nie związanych z działalnością gospodarczą oraz sfinansowanie dowolnych potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy (§ 1). Stosownie do § 2 przedmiotowej umowy Bank postawił do dyspozycji kredytobiorcy kwotę 29.788,10 zł, (tj. kwotę kredytu pomniejszoną o kwotę 4,166,19 zł tytułem pokrycia kosztów objęcia kredytu ubezpieczeniem grupowym), a kredytobiorca upoważnił Bank do wypłaty w/w kwoty zgodnie z dyspozycją uruchomienia kredytu przedłożoną przez Kredytobiorcę do umowy.

W § 3 umowy stwierdzono, że kredytobiorca zobowiązuje się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych do 15 – ego dnia każdego miesiąca, w wysokości 732,77 zł (poza pierwszą ratą, która miała mieć charakter wyrównawczy i wynosiła nie więcej niż 653,54 zł). Zgodnie z § 4 umowy kredyt oprocentowany został według zmiennej stopy procentowej. W myśl § 7, w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, Bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu odsetki naliczane wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 – miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Przy czym w dalszej treści § 7 zastrzeżono, iż zgodnie z § 5 ust. 8 i 9 umowy każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania nie może powodować jego wzrostu ponad obowiązujące bieżąco oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 § 2(1) k.c.

Zgodnie z § 10 ust 3 i 5 w razie stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa pełne okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7 – dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do niego listem poleconym, Bank może wypowiedzieć umowę kredytu, a po upływie okresu wypowiedzenia, kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi za okres korzystania z kredytu.

W § 12 przedmiotowej umowy kredytobiorca zobowiązał się do niezwłocznego pisemnego poinformowania Banku o wszelkich zmianach dotyczących informacji udzielonych Bankowi, w tym m.in. zmiany miejsca zamieszkania lub adresu korespondencyjnego. W ust. 2 § 12 postanowiono, że wszelka korespondencja wysyłana przez bank kierowana będzie na adres korespondencyjny podany przez kredytobiorcę przy zawarciu umowy, chyba że kredytobiorca powiadomi bank o zmianie tego adresu – w takim przypadku korespondencja będzie kierowana na ostatni adres korespondencyjny podany Bankowi. W części wstępnej umowy P. Ł. wskazał, iż jest zameldowany w S. przy ul. (...) w S. i jest to jednocześnie jego adres do korespondencji.

P. Ł. złożył swój czytelny podpis po w/w umowę i potwierdził jednocześnie, że odebrał egzemplarz umowy. Pod umową złożyła także podpis osoba działająca w imieniu Banku i opatrzyła go pieczęcią.

Dowód :

- umowa (k. 44-47).

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 roku, w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu z tytułu wyżej opisanej umowy, Bank wezwał P. Ł. do wpłaty kwoty 1.420,02 zł w terminie 14 dni, od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Przedmiotowe wezwanie skierowano na podany w umowie kredytowej adres korespondencyjny P. Ł., tj. ul. (...) w S..

Dowód :

- wezwanie do zapłaty z dnia 2.01.2017 r. wraz z dowodem nadania (k.39-40).

Pismem z dnia 16 lutego 2017, w związku nieuregulowaniem przez P. Ł. zaległości w spłacie kredytu, Bank złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z zachowaniem określonego w umowie okresu wypowiedzenia, wskazując, iż w dniu następnym po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i winna być natychmiast zwrócona na wskazany w piśmie rachunek. W treści pisma

zawarto informację, iż w przypadku uregulowania zaległości w okresie wypowiedzenia, Bank rozważy możliwość cofnięcia złożonego oświadczenia. Pismo to skierowane zostało na adres korespondencyjny P. Ł., tj. ul. (...) w S. i zostało odebrane w dniu 23 lutego 2017 r. i potwierdzone własnoręcznym podpisem przez siostrę pozwanego.

Dowód :

- wypowiedzenie umowy z dnia 16.02.2017 r. wraz z dowodem odbioru (k. 41-42),

Pismem z dnia 18 kwietnia 2017 r., w związku z wypowiedzeniem umowy kredytowej i postawieniem całej należności w stan wymagalności, Bank wystosował do P. Ł. ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 14.916,61 zł tytułem należności kapitałowej, wraz z kwotą 100,53 zł tytułem odsetek umownych, kwotą 25,14 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz kwoty 3,14 zł tytułem kosztów i czynności Banku, w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód :

- ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 18.04.2017 r. (k.43).

W dniu 30 maja 2017 roku, wobec braku spłaty dochodzonej należności, na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe Bank wystawił wyciąg z ksiąg Banku określający wysokość zadłużenia P. Ł. na łączną kwotę 14.917,88 zł, na którą składa się kwota 14.619,75 zł – tytułem należności głównej, kwota 100,53 zł – tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 18 kwietnia 2017 r. oraz kwota 197,60 zł – tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10 % za okres od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 30 maja 2017 r. Wyciąg ten sporządzony został przez Ł. I., który dysponował pełnomocnictwem do wystawiania i podpisywania wyciągów z ksiąg banku oraz opatrzony został pieczęcią Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W..

Dowód :

- wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W. z dnia 30.05.2017 r. i pełnomocnictwo (k.38, 48).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, których prawdziwość w ocenie Sądu nie budziła żadnych wątpliwości, zaś sformułowane względem nich zarzuty strony pozwanej (do których Sąd odniesie się w dalszej treści uzasadnienia) nie zasługiwały na uwzględnienie. Podkreślenia przy tym wymagało, iż wprawdzie w treści złożonego sprzeciwu pełnomocnik pozwanego wnosił o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia oryginału umowy kredytowej, lecz nie podtrzymał zgłoszonego żądania na dalszym etapie postępowania. W konsekwencji uznać należało, że nie kwestionował tego dokumentu.

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś,

który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82).

W ocenie Sądu na tle realiów przedmiotowej sprawy strona powodowa sprostowała ciężarowi dowodowemu. W treści sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, wskazując iż to na powódce ciąży obowiązek wykazania, iż doszło do przekazania kwoty kredytu, czego nie można ustalić w oparciu o przedłożony przez przeciwnika wyciąg z ksiąg banku. Zdaniem Sądu, o ile zasadne jest stwierdzenie, iż stosownie do treści art. 95 ust. 1 a ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe wyciąg z ksiąg banku nie ma charakteru dokumentu urzędowego, to jednak w realiach rozpatrywanej sprawy brak jest podstaw do zanegowania prawdziwości stwierdzonych nim okoliczności. Przedmiotowy dokument został wystawiony przez osobę należycie do tego umocowaną, a wskazana w nim kwota i składniki wymagalnego zadłużenia pozwanego nie odbiegają znacząco od kwoty wskazanej w przedłożonym przez powoda ostatecznym wezwaniu do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2017 r. Należy zatem stwierdzić, iż o ile wyciąg z ksiąg banku nie stanowi samodzielnej podstawy do uznania zasadności twierdzeń powódki, to jednak ocena tego dowodu przez pryzmat dołączonej do pozwu umowy kredytowej oraz kierowanych do pozwanego pism, z pewnością może stanowić podstawę do ustalenia istnienia i wysokości zobowiązania. Pamiętać należy, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wypada przy tym zaznaczyć, iż twierdzenia strony pozwanej kwestionujące istnienie i wysokość zobowiązania jawią się jako gołosłowne, bowiem nie przedstawiono żadnych dowodów, które pozwalałyby zaprzeczyć zasadności roszczenia powódki. Fakt, iż stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia zasadności roszczenia w niniejszym sporze spoczywa na powódce, nie oznacza, iż strona zwolniona jest z obowiązku skonkretyzowanego odniesienia się do twierdzeń powódki, a czyniąc tak naraża się na swoistą sankcję przewidzianą w art. 230 k.p.c., tj. możliwość uznania danej okoliczności za przyznaną, na podstawie całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wbrew temu na co powoływał się pełnomocnik strony pozwanej, fakt zawarcia umowy kredytu i wysokości należności nie wynikał zatem jedynie z przedłożonego wyciągu z ksiąg bankowych, ale także umowy kredytowej nr (...), którą strony zawarły w dniu 19 kwietnia 2011 roku, a której kopia przedłożona została do akt sprawy. Zaznaczenia wymagało, iż pozwany nie negocjował okoliczności, iż w/w umowę zawarł i złożył podpis pod jej treścią. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego odnośnie braku umocowania osoby podpisanej pod tą umową, a występującej po stronie banku, należało uznać za nieuzasadnione i stanowiącej jedynie wyraz obrony przed dochodzonym roszczeniem. Podkreślenia wymagało, iż jak wynika z pieczęci widniejących na tej umowie została ona zawarta w I Punkcie (...) Klienta przy al. (...) w S.. W chwili zawierania przedmiotowej umowy P. Ł. nie czynił żadnych zarzutów pod adresem pracownika Banku, za pośrednictwem którego ją zawierał, a przynajmniej brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o takim stanie rzeczy. Dopiero na potrzeby niniejszego postępowania został sformułowany zarzut o braku legitymacji tej osoby, co nie przeszkodziło jednak pozwanemu zawarciu przedmiotowej umowy i pobraniu przysługujących mu na jej podstawie środków. Wyraźnego znaczenia wymagało, iż obowiązki dowodowe strony powodowej nie mogą stanowić przyzwolenia dla pozwanego, na powoływanie dowolnych twierdzeń, które nie są poparte konkretnymi faktami, a które powinien on podać dla poparcia wysuwanych przez siebie zarzutów. Pełnomocnik pozwanego w toku niniejszego postępowania odniósł się natomiast do twierdzeń pozwu konstruując jedynie zarzuty o charakterze formalnym, nie wskazując na żadne okoliczności faktyczne, które miałyby je uzasadniać. Brak było jakichkolwiek twierdzeń, które w konfrontacji z przedłożonym przez powódkę materiałem dowodowym, przemawiałyby za chociażby częściowym oddaleniem powództwa. W ocenie Sądu powoływanie się na brak legitymacji pracownika Banku do podpisania umowy, w sytuacji w której przy jej zawieraniu pozwany nie wyrażał żadnych wątpliwości pod jej adresem i nie przeszkodziło mu to w przyjęciu i wydatkowaniu otrzymanych środków, uznać należało za postępowanie nierzetelne, nawet z perspektywy pozycji konsumenta. Przy czym tak samo jako bezzasadny należało uznać argument podniesiony przez pozwanego, w którym wskazał, że Bank nie przedłożył dowodu wykazującego przekazanie środków pieniężnych na jego rzecz. W takim bowiem przypadku P. Ł. z całą pewnością podjąłby działania mające na celu uzyskanie kwoty udzielonego kredytu bądź rozwiązania zawartej umowy, co znalazłoby wyraz w przedłożonych dowodach z dokumentów. Jak natomiast sam podnosił, w jego ocenie umowa nie została w ogóle skutecznie wypowiedziana, stąd a contrario należało wysnuć wniosek, iż skoro trwała przez kilka lat, to pozwany środki te otrzymał.

Co do zarzutów dotyczących prawidłowości doręczenia pozwanemu przez Bank korespondencji, podkreślić należało, iż w części wstępnej umowy kredytowej P. Ł. podał, iż korespondencję odbierał będzie w miejscu swojego zamieszkania, tj. pod adresem: ul. (...) w S.. Jednocześnie zaś z § 12 przedmiotowej umowy wynika, iż pozwany zobowiązał się do niezwłocznego poinformowania Banku o każdorazowej zmianie adresu korespondencyjnego. Należało zatem uznać, iż poprzez zaniechanie poinformowania Banku o zmianie adresu do korespondencji pozwany naruszył swoje obowiązki umowne i godził się na ewentualne negatywne konsekwencje związane z możliwością nieotrzymania korespondencji kierowanej do niego przez powódkę. Jakkolwiek bowiem okoliczność zmiany miejsca faktycznego zamieszkiwania może mieć istotne znaczenie w postępowaniu sądowym, w którym Sąd, celem zagwarantowania prawa uczestnictwa w procesie musi dysponować prawidłowym adresem strony, to nie mogła mieć ona znaczenia dla oceny skuteczności dokonanego wypowiedzenia. Strony zawierając w umowie stosowne zapisy kreują wzajemne prawa i obowiązki nie tylko w zakresie przedmiotowo istotnych postanowień umownych, ale także w kwestiach ubocznych. W tym zakresie pozwany obciążony został obowiązkiem aktualizowania adresu do doręczeń i przyjął na siebie ryzyko braku zgłoszenia zmiany tych danych. Przy czym w ocenie Sądu wysoce wątpliwym było, aby P. Ł. nie zdawał sobie sprawy z tego, że doszło do wypowiedzenia mu umowy kredytu (na co sam pozwany się nie powoływał). Korespondencja zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu umowy została bowiem odebrana przez siostrę pozwanego w dniu 23 lutego 2017 roku, a fakt zaprzestania opłacania rat kredytu (któremu także pozwany wyraźnie nie zaprzeczył) musi każdą osobę skłaniać do wniosku, iż spotka się z taką właśnie reakcją kredytodawcy. Powyższe pozostawało jednak i tak bez znaczenia w powiązaniu z brakiem zgłoszenia przez pozwanego zmiany adresu, do czego był jako strona umowy zobowiązany.

Strona powodowa wypowiedziała umowę po zaistnieniu przesłanek określonych w § 10 i w sposób tam określony. Pozwany został wezwany do zapłaty zaległych rat kredytu pismem z dnia 2 stycznia 2017 r., w terminie 14 dni pod rygorem jego wypowiedzenia. Pismo to skierowano na adres korespondencyjny pozwanego wskazany przez niego w umowie. Jednocześnie w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego nie sposób uznać, aby pozwany nie zdawał sobie sprawy, iż zalega z zapłatą rat kredytu. W konsekwencji Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, co uczynił listem poleconym skierowany na adres korespondencyjny pozwanego, którego odbiór w dniu 23 lutego 2017 r. potwierdziła osoba podająca się za siostrę pozwanego. Strona pozwana nie przedłożyła dowodów obalających w/w okoliczności, a zatem czynność ta w ocenie Sądu była skuteczna.

Za nieuzasadniony należało uznać zarzut przedawnienia roszczenia. Termin przedawnienia roszczeń z umowy kredytu udzielonego przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą wynosi 3 lata. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 27 marca 2017 r. (w dniu następnym po upływie 30 dniowego okresu wypowiedzenia). Pozew w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu w dniu 30 maja 2017 r., co stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwało bieg przedawnienia.

Kierując się zaprezentowaną powyżej oceną dowodów w pkt I. wyroku Sąd uznał żądanie pozwu za w całości uzasadnione, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14.917,88 zł wraz z odsetkami: umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 14.619,75 zł od dnia 31 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie od kwot 100,53 zł i 197,60 zł, liczonymi od dnia 31 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II. wyroku Sąd orzekł o zwrocie kosztów procesu w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik. Zgodnie bowiem z art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki, tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 210,79 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 187 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty notarialnego poświadczenia dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 4,92 zł oraz kwotę 1,87 zł tytułem opłaty manipulacyjnej od pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

S., dnia 21 sierpnia 2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć:
 - pełnomocnikowi powódki (z pouczeniem o sposobie i terminie złożenia apelacji),
 - pełnomocnikowi pozwanego,
3. akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem, wpływem innych pism lub za 28 dni.